

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **A. I.**, zast. Mgr. Tomášem Císařem, advokátem, se sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 4. 2018, č. j. CPR-2494-6/ČJ-2018-930310-V244, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 7. 2018, č. j. 1 A 44/2018 - 29,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 29. 11. 2017, č. j. KRPA-359374-28/ČJ-2017-000022, kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 1 rok. Počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla žalobci podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

[2] Žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí nepřisvědčila odvolacím námitkám žalobce. Žalovaná dospěla k závěru, že za dobu pobytu žalobce na území České republiky v délce několika dní nemohlo dojít k takové integraci, aby vydání rozhodnutí o správním vyhoštění představovalo nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života žalobce, a to ani ve vztahu k jeho družce, která rovněž na území České republiky pobývá neoprávněně. Žalovaná dále dospěla k závěru, že správní orgán prvního stupně postupoval v souladu s příslušnými ustanoveními zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalované žalobu, v níž namítal, že správní orgány porušily svou povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu, a dále porušily rovněž § 2 odst. 3 a 4 a § 50 odst. 3 téhož zákona. Žalobce správním orgánům vytknul, že důkladně zjistily všechny okolnosti svědčící v jeho neprospěch, ale opomněly zjišťovat i skutečnosti v jeho prospěch. Forma i délka správního vyhoštění byla podle žalobce vyměřena zcela nepřiměřeně a neadekvátně. Žalobce poukázal na skutečnost, že plně spolupracoval se správními orgány, vypověděl pravdu o svém pobytu na území i okolnostech svého zajištění. Správní orgán měl i jiné možnosti řešení a měl přistoupit k variantě, která by umožňovala smírné řešení a umožnila žalobci dobrovolné opuštění území České republiky.

[4] Žalobce dále namítal, že správní orgán prvního stupně nedostatečně a v rozporu s § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců posoudil přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména pokud jde o zásah do jeho soukromého a rodinného života. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je čistě formalistické a nezohledňuje specifika případu. Přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění není možné stavět na skutečnosti, že cizinec má na území své původní vlasti zázemí, resp. tato skutečnost nemůže být jediným kritériem posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Na takové rozhodnutí je nutno nahlížet jako na nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. V této souvislosti žalobce poukázal na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a rozsudek NSS č. j. 1 As 38/2007 – 80.

[5] Žalovaná dále podle žalobce nedostatečně a nepřezkoumatelně posoudila, zda by žalobci v případě vrácení do země původu hrozilo nebezpečí vážné újmy. Žalobci není vůbec zjevné, jak správní orgán ke svým závěrům dospěl, neboť podklady, na jejichž základě byly rozhodné skutečnosti zjištěny, ve spise zcela absentují. Žalobce poukázal na rozsudek NSS sp. zn. 2 Azs 48/2007 a konstatoval, že má reálnou obavu z návratu do vlasti, která perzekuuje své občany neoprávněně pobývající v zahraničí.

[6] Lhůtu pro opuštění území nepovažuje žalobce za dostatečnou s ohledem na množství záležitostí, které je třeba obstarat. Délku uloženého vyhoštění pak žalobce nepovažuje za přezkoumatelně zdůvodněnou. Tato doba je navíc podle žalobce zcela nepřiměřená délce jeho nelegálního pobytu a neodpovídá okolnostem případu, kdy žalobce vstoupil na území EU zcela legálně, na území se bez platného povolení pohyboval v řádu několika málo dnů a do postavení nelegálně pobývajícího cizince se dostal nezaviněně v důsledku neznalosti právních předpisů. Nechtěl porušovat české právní předpisy.

[7] Městský soud v Praze shora označeným rozsudkem žalobu zamítl. Soud přihlédl ke skutečnosti, že žalobce přicestoval do České republiky legálně na základě

schengenského víza za účelem obchodu uděleného Francií, pobýval zde i po skončení jeho platnosti v době od 30. 9. 2017 do 5. 10. 2017 a poté se dobrovolně dostavil na cizineckou policii. Se správním orgánem však následně nespolupracoval, když využil svého práva odepřít výpověď.

[8] Předmětné vízum bylo vydáno na dobu 11 dnů pro jiný členský stát schengenského prostoru (Francii). Pokud by však žalobce skutečně přicestoval do Francie za účelem obchodu, neměl důvod navštěvovat Českou republiku. Sám žalobce přiznal, že důvodem jeho přicestování byla snaha o pokračování vztahu s jeho družkou. Podle městského soudu tak je zjevné, že žalobce přicestoval na území České republiky a zůstal na jejím území i po skončení platnosti jeho víza s jasným záměrem, přičemž zneužil schengenského víza. Tato skutečnost zvyšuje závažnost protiprávního chování žalobce spočívajícího v jeho neoprávněném pobytu na českém území.

[9] Námitce žalobce, že správní orgán nezjistil skutkový stav bez důvodných pochybností, jak stanoví § 3 správního řádu, městský soud nepřisvědčil, neboť shledal, že správní orgány zjistily všechny skutečnosti potřebné pro závěr o přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění, přičemž vzaly v potaz všechna hlediska daná ustanovením § 174a zákona o pobytu cizinců a nikoliv pouze rodinné zázemí žalobce v zemi původu.

[10] Soud nepřisvědčil ani námitce žalobce ohledně nedostatečného posouzení otázky jeho možného vycestování žalovanou. Žalobce totiž své tvrzení, že v Uzbekistánu nenastaly takové změny bezpečnostní situace, které by mohly odůvodnit změnu praxe správního orgánu, nijak nedoložil. Městský soud proto neshledal důvod ke zpochybnění závazného stanoviska Ministerstva vnitra, dle kterého je vycestování žalobce možné. Soukromé důvody, pro něž se žalobce obává návratu (nemožnost udržovat vztah se svou družkou v Uzbekistánu kvůli nevoli rodiny), nejsou v dané věci relevantní a nevedou k závěru o nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců v případě návratu žalobce do Uzbekistánu. Ke lhůtě pro opuštění území městský soud uvedl, že odpovídá zákonnému rozmezí dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců a odpovídá okolnostem případu.

[11] Městský soud uzavřel, že rozhodnutí žalované je zcela přiměřené okolnostem daného případu. Napadené rozhodnutí nelze označit za nepřezkoumatelné, jelikož z jeho odůvodnění jednoznačně vyplývá, na základě jakých konkrétních důvodů bylo vydáno. Žalovaná uvedla, z jakých podkladů při rozhodování vycházela, přičemž z odůvodnění je zřejmé, jakými úvahami se řídila při hodnocení těchto podkladů.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[12] Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž namítal jeho nezákonnost a nepřezkoumatelnost. Městský soud totiž podle stěžovatele porušil své přezkumné povinnosti, když nedostatečně zdůvodnil své rozhodnutí, vycházel z nedostatečně zjištěných skutečností, nedostatečně vypořádal námitky uplatněné v žalobě a nezabýval se náležitě skutečným stavem věci. Městský soud uplatněné námitky pouze zrekapituloval, aniž by k nim zaujal přezkoumatelné stanovisko.

[13] Ve správním řízení byly porušeny zásady obsažené v § 2 odst. 3 a 4 a § 3 správního řádu, vydaná rozhodnutí jsou nedostatečně odůvodněna, a tudíž nepřezkoumatelná. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem městského soudu, že správní orgán prvního stupně nemohl přistoupit ke smírnému řešení celé záležitosti a umožnit stěžovateli dobrovolné opuštění republiky. Správní vyhoštění totiž nemusí být vždy ukládáno. V případě stěžovatele nebylo vůbec vzato do úvahy velice krátké období, po které pobýval na území bez platného víza, ani jeho osobní situace.

[14] Správní orgány nedbaly požadavků § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, když i přes zcela zásadní zásah do života stěžovatele spočívající v nuceném opuštění České republiky vydaly rozhodnutí o správním vyhoštění, které je nepřiměřené důvodům vedoucím k jeho vydání a zasahuje nepřípustně do soukromého a rodinného života stěžovatele. Správní orgány možné zásahy do soukromého a rodinného života stěžovatele ve svých rozhodnutích prakticky nijak nezkoumaly. Městský soud pak tato pochybení nenapravil a přenesl je do svého rozhodnutí.

[15] Stěžovatel dále vyjádřil přesvědčení, že správní orgány i městský soud uplatňují tzv. kolektivní odpovědnost, když poukazují na to, že občané Uzbekistánu přijíždějí do Evropy na krátkodobá víza, tato cíleně „přetáhnou“ a očekávají vydání víza za účelem strpění.

[16] Možnost vycestování stěžovatele z území, aniž by mu přitom hrozila vážná újma, nebyla dostatečně přezkoumána. Závazné stanovisko k možnosti vycestování nerespektuje skutečnou realitu života v Uzbekistánu, kde stěžovateli za současné situace zcela reálně hrozí nebezpečí vážné újmy v případě návratu do vlasti. Na námitky stěžovatele, v nichž namítal nesprávné závěry stanovisek správních orgánů, pokud jde o možnost vycestování, nebylo reagováno. Všude jsou pouze opakována stanoviska uvedená již v prvém stanovisku vydaném Ministerstvem vnitra, odborem azylové a migrační politiky, které přitom vychází pouze z materiálů Ministerstva vnitra, tedy totožného orgánu, který stanovisko vydal. Zcela tak chybí nějaký nezávislý podklad, který by potvrdil nebo vyvrátil závěry ministerstva.

[17] Ze strany městského soudu nebylo přezkoumatelně vyloženo, proč má za to, že doba zákazu pobytu na území EU byla stanovena přiměřeně. Městský soud pouze odkázal na zákonné rozpětí, aniž by se dále zabýval konkrétními okolnostmi případu.

[18] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že postupovala v souladu s relevantními právními předpisy.

III. Posouzení kasační stížnosti

[19] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a

uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[20] Kasační stížnost není důvodná.

[21] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu, kterou stěžovatel spatřoval v tom, že městský soud nedostatečně zdůvodnil své rozhodnutí, nedostatečně vypořádal námitky uplatněné v žalobě, přičemž vycházel z nedostatečně zjištěných skutečností a nezabýval se náležitě skutečným stavem věci. Městský soud podle stěžovatele uplatněné námitky pouze zrekapituloval, aniž by k nim zaujal přezkoumatelné stanovisko.

[22] Pokud jde o obsah pojmu nepřezkoumatelnosti, odkazuje Nejvyšší správní soud na svou ustálenou judikaturu (srov. například rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 – 64, nebo ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 – 245) k této otázce. V projednávaném případě Nejvyšší správní soud neshledal takové vady napadeného rozsudku městského soudu, které by odůvodňovaly jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Kasační stížností napadený rozsudek je řádně a srozumitelně zdůvodněný, městský soud poukázal na relevantní skutková zjištění, z nichž posléze při posouzení věci a vypořádání námitek stěžovatele vycházel. Stěžovatel ostatně v kasační stížnosti ani neuvádí, které konkrétní skutečnosti městský soud při posouzení věci nezohlednil.

[23] Městský soud se přiměřeně vyjádřil ke všem žalobním námitkám (jednalo se o námitky na pochybení při zjišťování skutkového stavu, nepřiměřenost napadeného rozhodnutí žalované, hrozící újmu při návratu stěžovatele do země původu a příliš krátkou lhůtu pro opuštění území). Důvodnou proto Nejvyšší správní soud neshledal ani námitku, že městský soud uplatněné námitky pouze zrekapituloval, aniž by k nim zaujal přezkoumatelné stanovisko.

[24] Stejně tak není důvodná námitka stěžovatele, že ve správním řízení byl nedostatečně zjištěn skutkový stav, čímž došlo k porušení § 2 odst. 3 a 4 a § 3 správního řádu. Správní orgány totiž zjistily relevantní skutečnosti o pobytu stěžovatele na území České republiky potřebné pro jejich rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele a pro učinění závěru o přiměřenosti tohoto rozhodnutí. Žalovaná i městský soud hodnotily specifické okolnosti případu (tj. že stěžovatel přicestoval na území České republiky na základě schengenského víza za účelem obchodu, které bylo vydáno Francií na dobu 11 dnů, již 2 dny po udělení tohoto víza za účelem pobytu se svou družkou, jejichž vztahu v Uzbekistánu nepřejí rodinní příslušníci a pobýval na území České republiky bez platného víza pouze 6 dnů, předtím než dne 5. 10. 2017 navštívil cizineckou policii). Tyto skutečnosti byly žalovanou (i městským soudem) vyhodnoceny jako zneužití schengenského víza a okolnost zvyšující závažnost protiprávního chování stěžovatele. Nelze proto přisvědčit ani námitce stěžovatele, že nebylo vůbec vzato do úvahy velice krátké období, po které stěžovatel pobýval na území bez víza, ani jeho osobní situace. Rovněž Nejvyšší správní soud hodnotí jednání stěžovatele jako zjevně účelové. Nesouhlas stěžovatele se způsobem, jakým správní

orgány a městský soud tyto skutečnosti zhodnotily a vypořádaly, neznamená, že k nim nepřihlédly.

[25] Ve vztahu k přiměřenosti správního vyhoštění stěžovatel dále správním orgánům vytknul, že v rozporu s § 3 správního řádu prakticky nezkoumaly možné zásahy do jeho soukromého a rodinného života. K této námitce stěžovatele zdejší soud v prvé řadě uvádí, že správní orgán prvního stupně poukázal na skutečnost, že stěžovatel je svobodný, bezdětný, nemá žádné zdravotní problémy, neuvedl skutečnosti, které by nasvědčovaly sdílení společné domácnosti s občanem EU, a neuvedl ani, zda se na území České republiky nebo Evropské unie nacházejí nějací jeho rodinní příslušníci. V Uzbekistánu sice stěžovatel nevlastní žádný podstatný majetek, stejně tomu však je na území České republiky. S ohledem na krátkou délku pobytu na území České republiky správní orgán prvního stupně konstatoval, že má v zemi původu nepochybně větší zázemí než na území České republiky. K obavě stěžovatele ze situace v Uzbekistánu, kde rodiny jeho i družky působí až agresivně proti jejich vztahu, správní orgán prvního stupně uvedl, že této obavě lze předejít vycestováním do jakékoliv jiné země mimo EU, kde bude stěžovateli povolen pobyt a bude tam moci realizovat svůj vztah. Správní orgán neshledal takový stupeň integrace stěžovatele do společnosti České republiky, který by byl překážkou pro jeho vycestování, a uzavřel, že o rozhodnutí o správním vyhoštění cizince je vždy zásahem do jeho soukromého života a života jeho blízkých, ale v posuzované věci není dopad s ohledem na protiprávní jednání stěžovatele nepřiměřený. Z ničeho nevyplývá, že by byl stěžovatel jakkoliv závislý na jiné osobě, musel se starat o jinou osobu, či měl vyživovací povinnost vůči jiné osobě.

[26] Žalovaná na uvedené závěry správního orgánu prvního stupně poukázala, ztotožnila se s nimi a podotkla, že jedinou vazbu, kterou stěžovatel na území České republiky má, představuje jeho družka, která však na území České republiky rovněž pobývá neoprávněně a probíhá taktéž správní řízení ve věci jejího správního vyhoštění. Za dobu pobytu v délce několika dnů na území České republiky nemohlo podle žalované dojít k takové integraci stěžovatele, aby bylo vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého nebo rodinného života, a to ani ve vztahu k jeho družce.

[27] Z výše uvedeného je zřejmé, že správní orgány v souladu s § 3 správního řádu zjistily relevantní skutečnosti, na základě kterých se posléze zabývaly přiměřeností zásahu správního vyhoštění do stěžovatelova soukromého a rodinného života, a řádně zhodnotily zjištěné skutečnosti relevantní pro posouzení této otázky. Správní orgány tudíž neporušily § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud proto nepřisvědčil ani námitce stěžovatele, v níž tvrdil opak a namítal, že rozhodnutí správních orgánů jsou v případě hodnocení přiměřenosti správního vyhoštění nepřezkoumatelné.

[28] V případě námitky stěžovatele, v níž upozornil na skutečnost, že správní vyhoštění nemusí být vždy ukládáno, a vyjádřil nesouhlas se závěrem městského soudu, že správní orgán nemohl přistoupit ke smírnému řešení celé záležitosti a umožnit stěžovateli dobrovolné opuštění republiky, nutno připustit, že městský soud se k možnosti dobrovolného opuštění republiky stěžovatelem výslovně nevyjádřil. Z kontextu odůvodnění kasační stížností napadeného rozsudku však je zřejmé, že městský soud tuto

námitku stěžovatele podřadil pod otázku přiměřenosti správního vyhoštění, kterou se podrobně zabýval na str. 4 a 5 odůvodnění rozsudku a v rámci níž hodnotil veškeré relevantní skutečnosti zjištěné o pobytu stěžovatele na území České republiky. Nelze proto přisvědčit ani námitce stěžovatele, že se městský soud nezabýval konkrétními okolnostmi případu a nevyložil, proč považuje správní vyhoštění za uložené v přiměřené míře.

[29] Skutečnost, že se k možnosti dobrovolného opuštění republiky městský soud výslovně nevyjádřil, proto nemá za následek nepřezkoumatelnost či nezákonnost kasační stížností napadeného rozsudku. V této souvislosti Nejvyšší správní soud poukazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 23. 11. 2017, č. j. 1 As 299/2016 – 59, v němž vyslovil, že „*rozsah reakce soudu na konkrétní námitky by měl být co do šíře odůvodnění přiměřený. Soudy proto nemusejí odpovědět na každou jednotlivou dílčí argumentaci, zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13).*“ Ústavní soud v bodě 68 nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, pak výstižně uvádí, že „[n]*ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“

[30] Přesvědčení stěžovatele, že správní orgány i městský soud vůči němu uplatnily tzv. kolektivní odpovědnost, není opodstatněné, neboť správní orgány ani městský soud nevycházely ze zevšeobecňujícího závěru podsouvaného jim stěžovatelem, nýbrž konkrétně zdůvodnily, proč považují stěžovatelovo jednání za účelové a zneužívající schengenské vízum, když poukázaly na skutečnost, že stěžovatel na území České republiky za svou družkou přicestoval již dva dny poté, co mu bylo ve Francii vydáno schengenské vízum na dobu 11 dnů za účelem obchodu, aniž by zde však tento účel pobytu hodlal realizovat.

[31] Za důvodné nepovažuje Nejvyšší správní soud ani námitky stěžovatele týkající se možnosti jeho vycestování z území České republiky. Skutečnost, že ministr vnitra vycházel při vypracování závazného stanoviska z informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra, sama o sobě nezakládá obsahové nedostatky či neobjektivitu samotného závazného stanoviska. Za situace, kdy stěžovatel nebezpečí vážné újmy v případě návratu do vlasti spatřuje v tom, že jsou perzekuováni občané neoprávněně pobývající v zahraničí, je pro posouzení věci podstatné, že z předmětného závazného stanoviska vyplývá, že občanům Uzbekistánu navracejícím se do vlasti nehrozí žádné sankce, přičemž nehraje roli platnost výjezdního štítku. Rozhodující je platnost pasu nebo certifikátu k návratu do vlasti. Návrat po vypršení platnosti výjezdního štítku nezakládá trestný čin nezákonného překročení hranice a legislativa nepředpokládá žádné sankce. Stěžovatel své tvrzení, že závazné stanovisko neodpovídá realitě v Uzbekistánu, žádným způsobem nedoložil. Jak již přiléhavě konstatoval městský soud, nic proto nebrání vycházet z obsahu závazného stanoviska při posouzení věci. Ostatně stěžovatel má výjezdní doložku platnou až do 4. 11. 2018.

[32] Pro úplnost Nejvyšší správní soud konstatuje, že ani stěžovatelovy obavy z reakce rodinných příslušníků na jeho vztah s družkou nepředstavují hrozící skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců znemožňující vycestování stěžovatele, jelikož případný špatný vztah s příbuznými nelze považovat za vážnou újmu ve smyslu odst. 2 citovaného ustanovení. Městský soud se zabýval obsahem stanoviska a výše uvedenými důvody, v nichž stěžovatel spatřoval nebezpečí vážné újmy. Se závěry, k nimž dospěl, se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje. Důvodná proto není ani námitka stěžovatele, že okolnosti týkající se hrozící vážné újmy při vycestování stěžovatele nebyly dostatečně přezkoumány.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[33] Uplatněné důvody kasační stížnosti tak nebyly zjištěny, a Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[34] Současně v souladu s § 120 a § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel v něm neměl úspěch a žalované v něm žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. října 2018

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu